

"Gij weet allen zeer goed, dat Duitschland in die tijd de vreedzaamste tendenz tegenover ons belichaande, waarbij het een zeer groote rol speelde, dat Duitschland tijdelijk ten prooi was aan een nationale onderdrukking, een vernedering, een directe uitplundering door de imperialistische staten. IK HERINNER HIER OVERIGENS, DAT ZOOWEL ONZE PARTIJ, ALS OOK ALLE ANDERE COMMUNISTISCHE PARTIJEN JUIST MET HET OOG OP DEZE BIJZONDERE TOESTAND IN DUITSCHLAND HET MET 'T VOLSTE RECHT VOOR MOGELIJK GEHOUDEN HEBBEN, ZELFS EEN BURGERLIJK DUITSCHLAND TEGEN DE OVERWELDIGIN- GEN DOOR DE IMPERIALISTISCHE STATEN TE VERDEDIGEN. Als tegenwoordig eenige burgerlijke politici van het burgerlijke Duitschland, hun sociaal- democratische spreekbuizen en ultra-linkse renegaten van het communis- me probeeren, onze houding in deze kwestie als een soort zondeval en laster onzerzijds voor te stellen, ZOO KUNNEN WIJ HUN VANAF DEZE TRIBU- NE NOGMAALS VERKLAREN, DAT DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN ONS LAND EN DE ~~COMMUNISTISCHE~~ DOOR DE COMMUNISTISCHE PARTIJ GELEIDE SOWJET-STAAT STEEDS EN OVERAL AAN DE ZIJDE VAN ALLE ONDERDRUKTE EN ZELFS NATIONAAL- BURGERLIJKE STATEN ZAL STAAN, in die gevallen, waarin zij van alle kanten door de imperialistische roovers aangegrepen worden. DAT IS ONS RICHTSNOER, DEZE LIJN HEBBEN WE DOORGEVOERD EN ZULLEN WE DOORVOEREN, voorzover zich zulke gevallen ook in de toekomst zullen voordoen". (Inprkorr N211 van 25.1.'27. Deutsche uitgave).

En Rusland heeft woordgehouden!!! In Sept. '32 verraste de Deutsche bourgeoisie de z.g. "ontwapeningsconferentie" met de mededeeling, dat ze niet aan de beraadslagingen zou deelnemen, zoolang Duitschland als "minderwaardige" staat werd behandeld. Ze eische "GELIJKBERECHTIGDHEID" met de andere "natie's". Ze eischte, dat Duitschlands militaire macht in overeenstemming gebracht zou worden met die der andere bewapeningen. M.a.w.: Duitschland EISCHTE EEN GROOTERE BEWAPENING VAN DUITSCHLAND! En 't was aan RUSLAND EN ITALIE voorbehouden, deze eisch van " 't onder- drukke Duitschland" te ondersteunen! Voor de tweede maal bewapent Rus- land de Deutsche contra-revolutie! "DEZE LIJN HEBBEN WE DOORGEVOERD EN ZULLEN WE DOORVOEREN!"

En Rusland heeft woord gehouden!!! 6 FEBR. '33: LITWINOW biedt aan de vergaderende kapitalisten op de z.g. "ONTWAPENINGSCONFERENTIE" zijn "Oorkonde van de rechten der Volkeren" aan. Rusland kent geen klas- sen meer, maar praat met de internationale bourgeoisie mee over de "Rechten der Volkeren", wat onder het kapitalisme nooit anders is ge- weest en nu anders zijn zal dan DE RECHTEN DER BEZITTENDE KLASSEN! "De eenige arbeidersstaat ter Wereld", "de dictatuur van het proletari- aat", biedt de bourgeoisie de volgende "Oorkonde" aan:
"Uitgaande van het beginsel van 't GELIJKE RECHT VAN ALLE NATIE'S OP ONAFHANKELIJKHEID, VEILIGHEID EN ZELFVERDEDIGING, bezielt door het streven in 't belang van de algemeene vrede aan ieder volk het recht te verzekeren, zich vrij op de door hem zelf geko- zen weg en in het door hemzelf bepaalde tempo te ontwikkelen en om tot dit doel de veiligheid, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ onafhankelijkheid en vokomen onaantastbaarheid van zijn gebied en zijn vrijheid tot zelfverdediging

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TOPAASSTRAAT 12
A'DAM, GEM. GIRO C 2895
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens dieper ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit- hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen- tegenstellingen tusschen de ver- schillende landen steeds scher- per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen gelden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio- nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust- zijn der arbeiders. Daarom pleiten zij zich tegenover de leiderspolitiek van de parlemen- taire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

Zesde Jaargang No: 8.
April 1933 No: 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zoals we in het vorig nummer, naar aanleiding van de gebeurtenis- sen in Duitschland, een uitvoerig artikel brachten, waarin we o.a. aan- toonden, hoe de geweldige neerlaag van de Deutsche arbeidersklasse, mede het gevolg is van de nationalistische naijver tusschen de thans aan het bewind zijnde N.S.D.A.P. en de door de fascistische dictatuur volkomen machteloos gemaakte k.P.D., geven we in dit en volgende nummers dokum- aire persberichten, waaruit de rol blijkt, die de S.P.D. sedert 1918 speelde.

DE "VEEM-MOORDEN" in OPDRACHT van de SOCIAAL-DEMOKRATISCHE REGERING GEPLEEGD in 1920/23. 1)

Thans slaan de nationaal-socialisten in Duitschland de arbeiders en joden met de zweep en zetten de sociaal-demokraten uit de regerings- baantjes. Van 1920/23 werkten de Nazi's voor de sociaal-demokratische regering en hielden in opdracht van de S.P.D. regering z.g. "veemgerich- ten". Hierover vertelt de bekende nationaal-socialist FRICK in de "Völkische Beobachter" van 13 Maart 1928:

"Zeker, er zijn, zoals nu kan worden vastgesteld in Opper- Silezië in de jaren 1920/23, naar aanleiding van in totaal 160 "veemmoorden", niet minder dan 200 "veemgerichten" gehouden en wel in opdracht, ambtelijke gegeven, door de meest christelijke centrum- man Dr. SPICKEK, eertijds rijks-kommissaris voor Opper-Silezië, door de sociaal-demokraat ZIMMER, momenteel hoofd-president te Breslau, en de sociaal-demokraat ERNST, vroeger politie-president te Berlijn, daarna te Breslau.
"Eenige gevallen verdienen bijzondere aandacht. Twee verraders zouden op ambtelijke bevel worden "naergelegd". De eene wordt doodgeschoten, de andere, KALKA, wordt zwaar gewond en ontsnapt. Hij doet aangifte wegens poging tot moord tegen de hem bekende "daders. Deze worden gevangen genomen, doch beroepen zich op amte- lijke opdracht; worden losgelaten en het proces wordt opgeheven. "KALKA wordt later toch nog naergelegd. Hetzelfde speelt zich af met "MICKALIEK. Ook hier wordt de in 1924 gevangen genomen strijder van Opper-Silezië plotseling ontslagen uit voorloopige gevangenschap, hoewel het onderzoek nog niet geëindigd was en geen enkel rood blad vond het toen noodig zich hierover op te winden....."

GRZESINSKI, pruisisch minister en sociaal-demokraat, kan niet ontken-
nen dat ambtshalve opdracht tot "veemmoorden" werd gegeven - hij vindt het
diep te betreuren dat deze dingen openbaar bekend zijn geworden.

Breslau, 26 April 1928.

Op de avond van de 26 April 1928 sprak de pruisische (sociaal-
democratische) minister GRZESINSKI in de volkshoogeschool te Hinder-
burg. Hij ging in op het te Stettin in behandeling zijnde "veem-
moord" proces en beweerde: "Ter gelegenheid van een proces over
"veemmoorden", dat te Stettin wordt gehouden, zijn ook de gebeurte-
nissen die in 1921/22, in dit zwaar bezochte land plaats vonden
"ter sprake gebracht. Ik kan wat over deze gebeurtenissen aan het
"licht kwam slechts betreuren. Het volk van Opper-Silezië heeft in
"die tijd, bij het worstelen om zijn nationaal bestaan en zijn
"aanhankelijkheid aan het Duitse vaderland een strijd geleverd,
"als nog geen kultuurvolk of deel van een kultuurvolk heeft meege-
"maakt. Terwijl het verdrag van Versailles zoogenaamd de vrede
"bracht, woedde hier, onder de oogen der Entente, een verschrikke-
"lijke oorlog, die gedeeltelijk een oorlog met ongeragelde Poolse
"benden, gedeeltelijk een burgeroorlog was in de ergste zin van het
"woord. Het Opper-Silezische volk heeft, met behulp van de door de
"Entente toegestane, versterkte politie, de strijd tot
"een overwinning gevoerd en vooral na de derde volksstemming, toen
"door vreemde hand de uitslag dier stemming met wapengeweld gewij-
"zigt zou worden, met het geven van zijn geheele kracht en door zijn
"bewonderingswaardige houding, de zegepalm weggedragen. Waar hout
"gehakt wordt, vallen spaanders en waar zoo erg gehakt wordt als
"toen ter tijd daar het geval was, vliegen de stukken er zeker af.
"In een regelmatige oorlog, de wereldoorlog toonde het, worden
"ternauwernood de in vredetijd overeen gekomen bepalingen over
"wat wel en wat niet toelaatbaar is, nageleefd; in een niet regel-
"matige oorlog, in een burgeroorlog, komt de humaniteit niet aan
"t woord en het is diep treurig dat NU volbloed Duitschers, deze
"gebeurtenissen van 7 jaar geleden, tot onderwerp van gerechtelijke
"oprakeling maken, met de bedoeling, vroeger in rustige tijd, in
"vreedzame deelen van het vaderland gepleegd verraad, te veront-
"schuldigen, ja zelfs te rechtvaardigen.
"Als thans leden van de Rosbach- en Aulockformaties 2), nadat
"ze door de Opper-Silezische amnestie voor elke strafvervolgung
"beschermd worden, het als Duitschers meenen te kunnen verantwoorden,
"in het openbaar, staatslieders en staatsbeambten, die het voor-
"deel van deze amnestie niet genieten, te beschuldigen van aanspo-
"ring tot doodslag, n.l. tot honderde "veemmoorden", dan is dat
"hun zaak. Iedereverstandige en werkelijk nationaal georiënteerde
"Duitscher zal zich zeker van een dergelijke manier van handelen,
"met afschuw afwenden."

W.B. Komm. Arbeiter Zeitung 29 April '28

1) In de middeleeuwen was "het veemgerecht" een koninklijk vrijgerecht,
dat vonnisse, zonder dat de aangeklaagde recht had tot verdediging.

2) Osbach, Aulock, Ehrhardt en dergelijke formaties, waren troepen
vrijwilligers, die met toestemming van de socialistische regering EBERT-
SCHEIDEMANN, reeds in 1918, werden opgericht. Ze bestonden uit officieren,

3.

studenten en beroepssoldaten. In 1918/19 gebruikte de sociaal-democratische
regering deze troepen, om de opstand der revolutionaire arbeiders neer te
slaan en de macht van de arbeiders- en soldatenraden te breken. Als Balti-
sche troepen 3) herstelden ze rust en orde in de Oostzeestaten, in opdracht
van de Entente; alleen in Finland slachtten ze 24000 arbeiders. Teruggekeerd
in het voorjaar van 1920 poogden ze de 13e Maart de militaire diktatuur in
te voeren (Kapp-putsch). Deze staatsgreep mislukte, doordat de arbeiders
weer naar de wapens grepen. Dezelfde Baltische troepen boden hun diensten
de teruggekomen sociaal-democratische regering weer aan en smoorden, in
opdracht van de sociaal-democratische regering de Ruhr-opstand in bloed.

De twee hierboven afgedrukte citaten lichten slechts een tip van de
bluier, waarmee hun werkzaamheden uit 1921-23 bedekt zijn. Daarna hielden
deze voorlopers van de huidige N.S.D.A.P. zich op politiek gebied bezig
als nationalistische en Volkische organisaties, waaruit ten slotte de
N.S.D.A.P. ontstond. De sociaal-democratie heeft deze draak aan eigen borst
gezoogd, heeft, zocals de beweringen van GRZESINSKI bewijzen, met hem ge-
wetijverd in nationalisme en is ten slotte door haar eigen beschermeling
weggetrapt. Dat is het verdiende loon voor de verraders van de arbeiders-
klasse.

3) Baltische of Oostzeestaten: Finland, Estland, Letland, Lithauen.)

In het volgend P.I.C. nummer zullen we verder aantoonen hoe de
sociaal-democraten, 9 November 1918 reeds, begonnen met het verraad van
de Duitse revolutie.

Op initiatief van de afdeling Laren van het I.M.A.V. werd een ver-
gadering belegd teneinde de maatregelen te bespreken die genomen zouden
kunnen worden ter bestrijding van het fascisme. Verschillende politieke
partijen hadden hun medewerking toegezegd.

Het I.A.M.V. had geen definitieve plannen of voorstellen te doen,
maar riep ter vergadering op om, los van organisaties, te komen tot sa-
menwerking, ter bereiking van het doel: protest tegen jodenvervolgung en
bestrijding van het fascisme.

Er kwamen dan ook verschillende voorstellen los. Deze beantwoordden
echter niet aan het door het I.M.A.V. gestelde doel: Samenwerking los van
politieke partijen. Het I.M.A.V. is dan ook gezwicht en bleek bereid tot
samenwerking met politieke organisaties, in dit geval met de C.P.H. en
O.S.P.

Uit dit feit komt duidelijk naar voren dat enthousiasme en strijdwil
voor een bepaalde zaak niet voldoende zijn, om gunstige resultaten af te
werpen. Bij enthousiasme en strijdwil behoort inzicht. Dit gebrek aan in-
zicht heeft het I.A.M.V. belet te zamen met de door hen opgeroepen revolu-
tionaire arbeiders te komen tot het vormen van een klassefront. Het I.A.M.V.
heeft zich voor het karretje van de C.P.H. en O.S.P. laten spannen en deze
organisaties aan een middel geholpen om hun partijpolitiek te kunnen voort-
zetten. Een werkelijke klassefront is hiardoor onmogelijk geworden.

Het blijkt nog steeds noodig te zijn om te zeggen dat deze organisa-
ties niet revolutionair zijn. Integendeel, alleen de vorm al die deze
organisaties hebben, belet, dat de zelfactiviteit van de arbeiders tot
ontplooiing komt, waardoor dus de verheldering van het klassebewustzijn
ernstig geschaad wordt.

Bovengenoemde organisaties zullen het nieuw opgerichte comite van

4.
verweer trachten te gebruiken voor hun politieke standje. Niet omdat zij het met dit comite niet ernstig meenen, maar omdat zij denken, dat zij in de proletarische revolutie de leiding zullen hebben, waarbij de massa zelf niets beslist maar door hen wordt geleid.

Uit deze feiten zullen de arbeiders (dus ook het I.A.M.V.) moeten leeren, hoe het niet moet en de weg vinden naar de nieuwe strijdvormen en organisaties.

Los van partijen en vakverenigingen. Tegen de leiderspolitiek. Op voor de revolutionaire bedrijfsorganisaties.

.....
Dit Amerika ontvingen we nog het volgende artikel over:

DE WERKLOOZENBEWEGING IN AMERIKA.

Gedurende de "opbloei-periode" schommelde het werklozenaantal in de Ver. Staten tusschen de 1½ en 3 miljoen.

Sinds 1928 steeg dit cijfer onophoudelijk; begin 1933 schommelt het tusschen 13 en 15 miljoen. Hier is geen rekening gehouden met verkorte werktijden. In Amerika bestaat geen officiële statistiek over de werkloosheid. De regering baseert haar opgaven op de door de "American Federation of Labour" berekende cijfers.

Amerika had nimmer - en heeft nog steeds geen werklozenondersteuning in de vorm zooals verschillende Europeesche landen hebben. De werklozen worden ondersteund door de "liefdadigheid" of de "Verg. tot bevordering van de volkswelvaart" en de bourgeoisie vecht tegen elke vorm van wettelijke regeling van het ondersteuningvraagstuk. De vakverenigingen, A.F. of L., waren aanvankelijk ook tegen regeling door de wet. Eerst in 1932 hebben ze dit standpunt verlaten. Thans eischen ze, evenals alle andere reformistische vakverenigingen, werklozenverzekering.

1933, en nog liggen, bij de wetgevende lichamen van afzonderlijke staten, wetsvoorstellen voor de regeling van de werklozenondersteuning. Van deze voorstellen werd tot nu toe niet één aangenomen. Zelfs in het socialistische (Noske-socialistische) Wisconsin werd aan de daar aangenomen, zeer bescheiden, werklozenverzekeringwet een klausule verbonden, die deze wet ~~werklozen~~ krachteloos maakt als de ondernemers te voren, vrijwillig, zelf een werklozenverzekering invoeren. In het andere geval zal Wisconsin in 1934 een aanvang maken met een verplichte verzekering, die slechts gelden zal voor een zeer klein gedeelte der werklozen en voor het grootste werklozenleger van thans niet van kracht is. In zoo goed als alle voorstellen wordt een belasting van 2% op de door de ondernemer betaalde loonen en een aftrek van 1% van de arbeidersloonen gesicht. Doch daar de afzonderlijke voorstellen, hoe ze ook luiden, voorloopig bij de beroepshumanisten zelfs niet in aanmerking komen als onderwerp voor discussie, heeft het geen doel hierop verder in te gaan.

15 miljoen werklozen vertegenwoordigen met hun familiebetrekkingen rond 40 miljoen menschen die ondersteuning nodig hebben. Zelfs - zou men slechts de helft van hen die zich in nood bevinden ondersteunen - en ieder afzonderlijk slechts beschermen voor direkt verhongeren, dus niet meer dan 100 dollar per persoon en per jaar uittrekken, dan nog waren miljoenen dollars nodig. Deze geweldige sommen zouden geperst moeten worden uit de

5.
nog werkende arbeiders en zoo loopen parallel met het toenemende werklozenaantal, de loonsverlagingen en de verscherpte uitbuiting in de bedrijven. Tegelijk tracht de "liefdadigheid", die men uit angst voor de revolutie niet geheel durft nalaten, zooveel als even mogelijk te besnoeien. Vandaar de strijd tegen de wettelijke regeling van het ondersteuningvraagstuk, die praktisch een strijd is tegen het duurder worden van de "liefdadigheid". Zoolang de ondersteuning plaatselijk geregeld kan worden, kan men zich aanpassen aan de bestaande klassekrachten. Overal waar het klassebewustzijn der arbeiders nog niet ontwikkeld is, waar werklozen vrijwillig verhongeren weigert men elke hulp. Men verstrekt iets meer, overal waar de proletariërs strijden voor ondersteuning, d.w.z. waar het weigeren van ondersteuning aanleiding kan zijn voor revolutionair verzet. Zoo is de werklozenhulp zeer verschillend geregeld. Er zijn plaatsen waar de werklozen gemiddeld 2 dollar per week uitgekeerd krijgen, in andere plaatsen vindt men 50 cent voldoende, terwijl hier en daar wordt volstaan met de verdeling van "geconcentreerd voedsel", dat een waarde heeft van 2 cent. Er zijn staten en steden die in 't geheel geen uitkeering doen. Verder ook industrië-centra, die in verhouding tot de groote der gezinnen, 4 - 10 dollar levensmiddelen verdeelen. Baar geld wordt niet uitgegeven. Bonnen voor levensmiddelen, of direkt levensmiddelen. In zeker 99 van de 100 gevallen worden slechts in zeer weinig plaatsen ondersteund. Men verwijst ze naar heilsleger, asyl voor daklozen en soeploods. In vele plaatsen dwingt men de werklozen voor de verleende hulp te werken. Daar echter de inkoop van grondstoffen voor dit doel niet meer te doen is, beperkt deze dwangarbeid zich in 't algemeen tot opruimingswerk. En hier blijkt weer de onzinnigheid van de kapitalistische maatschappij. In Buffalo, waar werklozen hout moesten hakken, had men om het werk te rekken, te voren de bijlen stomp gemaakt en tanden uit de zagen gebroken. Men werkt dus niet meer om te leven, doch leeft om te werken.

Ondanks de ruwe, lompe houding der bourgeoisie ten aanzien van het werklozenvraagstuk, was tot begin 1932 niets te merken van een werklozenbeweging. Eerst in de zomer van 1932 ontstonden spontaan werklozenorganisaties, die echter in het geheel niet op het standpunt van de klassenstrijd stonden. Ze noemden zich "zelfhulporganisaties" en kregen niet alleen de instemming, doch ook de "morele" steun van de bourgeoisie. Deze organisaties, in vele plaatsen door de "zakenwereld", in andere door de geestelijkheid opgericht, houden zich op de meest verschillende manier bezig. Als goede vaderlanders willen ze niet de staat ten laste zijn, ze willen zich ook niets cadeau laten maken door medelijdende burgers, maar zich onder alle omstandigheden helpen met zelfverrichte arbeid. Ze ruilen hun arbeidskracht voor levensmiddelen. Dit beteekent, ze drukken het arbeidsloon. Ze helpen de boeren met de oogst en bieden zich een ieder aan voor een korst brood.

De Socialistische Partij was in de aanvang opgetogen over de idee "zelfhulp", ze zag hierin de kern van de socialisatie, pogde van de bourgeoisie bedrijven te bedelen die toch stilstonden, voor het "voor zichzelf produceren" der werklozen. In alle "bedrijven" der "zelfhulporganisaties" is het geld als ruilmiddel uitgesohakeld; men huldigt het "natura-systeem" en is zoo tot 100% Amerikaan geworden, alleen al doordat men is afgedaald tot de ruiltechniek der Amerikaansche Indianen.

Zoolang alleen landarbeid geruild werd tegen levensmiddelen had de A.F. of L. geen bezwaren, toen echter de ~~zak~~ geschoolde arbeid in de steden, begon geruild te worden voor "een hap snert", vatte de aristokratie der arbeiders dit op als smerige konkurrentie en protesteerde tegen de loondrukkers. Eind 1932 zijn de "zelfhulporganisaties" hun verval nabij. Het is zelfs onmogelijk geworden de beste arbeid te ruilen voor een paar oude sokken. Thans propageert men het recept van Mark Twain: "Werken voor niemandal". De hierdoor ontroerde kapitalist kan het niet over zijn hart krijgen je te laten gaan met leege handen. Werk dus, in hoop op betaling. Verder raadt men de werklozen aan terug te gaan naar het land. Zoals in de tijd van het Wilde Westen worden ook nu weer boekhuizen gebouwd, hoewel schen geveld om graan te zaaien, dat te zelfder tijd in ongehoorde hoeveelheden wordt vernietigd en ligt te verrotten in de silo's. In de eeuw van de techniek spannen zich in Amerika de menschen voor de ploeg, ten einde zelfstandige landbouwers te worden. Uit hun woning gezette families bevolken de landwegen en trekken naar het zuiden, waar men geen woning noodig heeft. Duizende kinderen zwerven door het land, bedelen, stelen, verwaarlozen tot meerdere glorie van het zoo uitmuntend verzorgde Amerikaanse "individualisme".

Naast deze georganiseerde- en niet georganiseerde "zelfhulp"bewegingen zijn er nog kombinaties, die aan de eene kant uit praktische overwegingen en "zelfhulp" toepassen, aan de andere kant propaganda-machines zijn voor de parlementaire liefhebberijen der Soc. Partij bonzen. Ze eischen werklozensteun en uitvoering van openbare werken (werkverschaffing dus). November 1932 vond te Chicago een werklozenkongres plaats, dat bezocht was door afgevaardigden van 11 staten. De gedgegeerden vertegenwoordigden 150 000 georganiseerde werklozen. Opgericht werd de "Federation of Unemployment League", als eerste landelijke organisatie. Een program op grondslag van de klassenstrijd werd aangenomen. Het aannemen van een program echter verplicht verder tot niets en het meerendeel der aangesloten organisaties blijft ook verder de reaktionaire "zelfhulppraktijk" huldigen. De tweede konverentie zal Mei 1933 plaats vinden, tot nu toe hebben 1800 organisaties zich aangemeld en de mogelijkheid bestaat, dat een groot eenheidsfront in de werklozenbeweging wordt gevormd. Waarschijnlijk echter is een splitsing van de "Federation" in een linker vleugel met meer proletarisch program en een rechter vleugel met reaktionaire, arbeideravijandige tendenzen.

De "Unemployed Councils", de door de Kommunistische Partij gekontroleerde werklozenbeweging, is door het tot stand komen van de "Federation" achteruit gegaan. De K.P. bestrijdt de "Federation" als Sociaal-Fascistisch hoewel haar eigen program meer reaktionair is als dat der federatie. Ze hebben een heele sleep van mogelijke en onmogelijke eischen die ze trachten door te zetten, in strijd met de overige werklozenorganisaties. Zerkelijke invloed hebben de K.P. organisaties niet, een feit dat men overdondert met theater-effekten. Alleen de burgelijke pers schonk aandacht aan hun hongermarschen, de werklozen stonden er geheel afwijzend tegenover. De K.P. mist elke richting gevende invloed bij de massa der werklozen.

Als werkelijk revolutionaire werklozenorganisatie kan slechts de "Workers League" beschouwd worden, die de linkervleugel van de "Federation" vormt. Vanuit de "Workers League" vindt de radikaliseering plaats van de

in de "Federation" georganiseerde massaas. Deze organisatie staat op de grondslag van de raderbeweging, wijst het parlementairisme af en aanvaardt de direkte aktie der werklozen. Ze nemen in alle vraagstukken een geheel Marxistisch standpunt in. De "Unemployed Union" van de I.W.W. staat onopgemerkt naast de werklozenbeweging. Ze wijzen elke strijd om ondersteuning af en propageeren de "Bezetting der Bedrijven". Haar werkzaamheid beperkt zich op deze manier tot zuivere propaganda voor de opvattingen van de I.W.W. Ze zijn geheel zonder betekenis en bezitten geen ontwikkelingsmogelijkheid. De strijd der werklozen kan zich voorloopig slechts bewegen om het ondersteuningsvraagstuk, omdat de werklozen ook leven moeten, zoolang de bedrijven nog niet veroverd zijn.

In de steden concentreert de strijd der werklozen zich aan de plaatsen waar levensmiddelen en buns worden verstrekt. Werklozenraden worden gekozen, die onderhandelen met de beampten der hulpstations. De bourgeoisis begreep al spoedig het gevaar der werklozenraden en poogt ze uit te schakelen door het toepassen van een nieuwe taktiek in de regeling van de ondersteuning. De strijd der laatste weken ging om de erkenning van de werklozenraden aan de afzonderlijke hulpstations. En deze strijd werd in de straten van Chicago bloedig uitgevochten. De politie bleef overwinnaar, de raden zijn aan de plaatsen voor hulpverlening verdreven, doch de strijd is nog niet ten einde. De strijd tegen de raden was het voorspel van de strijd tegen de werklozenorganisatie zelf; en de vernietiging der organisaties is de voorbereiding voor de vermindering van de ondersteuning. De naaste toekomst zal de groote strijd der werklozen in de U.S.A. aanschouwen. De radikaliseering der werklozen komt tot uiting in het verval der "zelfhulporganisaties", in de strijd om de erkenning der werklozenraden aan de hulpstations, in de strijd tegen de huisuitzettingen die bijna altijd aanleiding zijn tot bloedige botsingen met de politie en in het "natuurlijk" groeiende eenheidsfront der werklozen en stakende arbeiders. Een der meest hoopvolle verschijnselen in de werklozenbeweging is het feit, dat de bourgeoisis de werklozen niet meer kan maken tot onderkruipers. De laatste weken steller de werklozen zich in alle stakingen beschikbaar als posters.

Hoewel de strijd der werklozen zich alleen zal draaien om het vraagstuk der ondersteuning, wordt deze strijd tot een revolutionaire strijd door de Amerikaanse verhoudingen en de huidige ekonomische situatie. Aan de komende klassenstrijden in de Verg. Staten zullen de werklozen in de eerste plaats deelnemen. Dit is het uitgangspunt van de ontwikkeling van de revolutionaire arbeidersbeweging in Amerika.

RUSLAND en de VREDE.

In het buitenlandsch overzicht van de Tribune van ipf 10 Febr. 1.1. werd de houding van Litwinov ten opzichte van het ontwapeningplan van Boncour besproken. Als goede afgezanten van Mescoou kunnen zij niet anders doen dan een enorme loftrumpet blazen voor Litwinov. Het is de Tribune dan ook niet te doen om verheldering te brengen en de ontwapeningsswandel aan de kaak te stellen, maar om de buitenlandsche politiek van Rusland te ondersteunen. Ondanks de hoor, die de Tribune over de huichelachtige "Volkenbond" uitgiet, vindt zij het heel gewoon, dat Rusland positieve medewerking verleent aan diezelfde "Volkenbond" en daardoor in de kaart van de pacifistische bedriegers speelt. In de Tribune stond n.l. deze zinsnede: "Alleen de Sowjet-delegatie heeft sedert haar eerste optreden de weg uitgeteekend, die tot de bevrijding der menschheid van het ontzettende oorlogsgevaar zou kunnen leiden. Haar voorstellen werden echter afgewezen."

8
Dit wakt de schijn alsof het uitstellen van de ontspanning de schuld is van reaktionaire regeeringen of diplomaten. De menscheid kan alleen door de proletarische wereldrevolutie van het oorlogspook bevrijd worden. Doordat de Tribuns door dik en dun de buitenlandsche politiek van Rusland moet verdedigen komt zij echter in tegenstelling tot de revolutionaire belangen van het proletariaat. Daardoor is het verklaarbaar hoe de Tribune aan de gedachte komt, dat de Sowjet-delegatie in staat zou zijn in samenwerking met de leden van de Volkombond de menscheid te bevrijden van het oorloggevaar. Met instemming haalt de Tribune dan ook nog aan, wat de "Istwestija" daaromtrent schrijft n.l.:

"Het voorstel van de Sowjet-Unie is van waarachtig historische betekenis, een groot program, dat, wanneer het verwerkelijk wordt, aan alle volken het gevoel van veiligheid voor den volgende dag kan geven en voor alle volken atmosfeer kan scheppen, die het mogelijk maakt aan de vermindering der bewapening te beginnen. De imperiakisten kunnen de Sowjet-voorstellen afwijzen, zij kunnen ze niet uit de gedachte der volksmassa's uitroeien".

Hieruit blijkt overduidelijk welke weg deze z.g. Marxisten hebben ingeslagen. Het valt dan ook niet moeilijk de werkelijke belangen te ontdekken, die zich achter deze uitspraken verschuilen n.l. het voeren van een politiek van illusies, gebaseerd op de belangen van het staatskapitalistische Rusland. De belangrijkste taak van de revolutionairen n.l. inzicht brengen, het klasschuwzijn van het proletariaat versterken en het uitroeien van illusies, wordt door deze manier van oorlogsbestrijding zeer tegengewerkt, want het meedoen aan ontwapeningsoferenties, het wekken van vertrouwen in dergelijke vertooningen, werkt zeer nadeelig op de bewustwording van het proletariaat. Uit deze dingen blijkt voor de zooveelste maal, dat de C.P. en het revolutionaire proletariaat een tegenstelling is, die niet is te overbruggen.

Fragmenten uit: "DE KEIZER GING, DE GENERAALS BLEVEN" Th. Plivier.

KIEL.

29 October 1918. Op den zelfden avond, waarop de Keizer van Berlijn vluchtte naar het hoofd-kwartier, ter zelfder ure, toen Karl Liebknecht in de zitting der revolutionaire voormannen het woord nam en tot revolutionaire massastrijd aanspoorde, ontving de Duitse slagvloot bevel om uit te varen. "De totale zee-strijdmacht moet slag leveren aan de Engelsche vloot", luidde de van admiraal van Scheer uit het groote hoofd-kwartier overgebrachte order aan den vlootchef.....

20 ketels heeft het schip, 200 vierkante meter stockplaat met 60 stockgaten. Hiervoor houden de stokers de wacht met raketlijzen en met schoppen. Zij werpen op, rakelen het vuur en steken sintels. De tremmers slepen kolen aan. De halfnaakte lichamen zijn rood bestraald. Op de met kolenstof bepoederde huid trekt het zweet witte voren.....

"Onderuit", roept een stokers, een kerel als een boom en rukt de stang, die hij het omwoelen der sintelkorst krom geworden is, uit het vuur en slingert haar op de ijzeren tegels:

9
"Dat moet nou een pook voorstellen, zoo'n verdorde rotzooi, zoo zacht als boter". De stoker waegt z'n voorhoofd af. "Jeb, geef me'n is het negerzweet". Job brengt den lange de koffiekkan. Hij drinkt, voordien roemt hij met den handrug de kolenstof van den zwarten brui af. Stoom voor 12 mijlenvaart, dat is om uit te houden. Dat is werk waarbij men zich kan rekken, waarbij men eens kan uitblazen. Bij stoommaken voor 24 mijlen in 't uur denken de stokers er niet meer aan, met elkaar te spreken. Dan plakken de tonvoden om zoo te zeggen aan de scheren, de spierbundels trillen, de tongen hangen als stukken hout in de bakken. "Voor 12 mijl, dat is om te doen het". "Ja, als 't na anker op maar niet meer wordt". "Dat we eigenlijk nog uitvaren.....". "Ver gaan we ook niet, alleen tot Helgoland." "We varen slechts als dekking voor de mijnenvisschers; 90 U-booten zijn d'r nog uit". "Die kennen de vaarweg niet. Die moeten we inhalen. Dat weet ik van de bruggewacht. En hij heeft het van den commandant gehoord.....".

"En wanneer de U-booten binnen zijn, is het dan voertijd?" "Dan is de rotzooi ten einde, dan is 't vrede." "Ach m'n goeie manne vrede. Wat is dat eigenlijk? Wat ga jij beginnen, Bromschedel?" "Ik, ik ga naar Herne, weer in de kolenput.....".

De machine-centrale wordt opgebeld door de commando-brug. De leidende ingenieur geeft het door de spreekbuis verder aan de machine- en stookruimen. "Stoom voor 14 mijl." "Stoom voor 16 mijl." De korporaal hangt de spreekbuis weer op. "Daar heb je 't, nou maar een beetje inspanssen...". "Stoom, stoom? Waarom meer stoom? Begrijp jij 't Karl?" "De duvel begrijp ik. Voor mijnen visschen zijn 12 mijlen toch voldoende. En voor U-booten inhalen ook. Wat is er toch eigenlijk, waarom meer stoom, korporaal?" "Doe asjeblijft je werk en bemoei je niet met andere aangelegenheden." Raumschu blikte den korporaal na. "Ha, zoo?? Ik dacht, dat die tijd voorbij was. We zullen ons voor den donder met deze aangelegenheden bemoeien. Jongens, d'r is iets niet in orde, d'r is wat aan den gang. Waar is Job nou?" "Job?" "Bromschedel". Jacob is reeds langs den langen ladder aan dek geslopen. Uit het halfduister van het stookruim gekomen, is hij als verblind en moet voorzichtig vooruit strompelen. De "Markgraf" kan hij niet eens zien. Aan den achterschorsteen treft hij een matroos. Dien vraagt hij wat er is. Dan komt hij meteen ander in betsing: "Pas boener, jou kromme hond." Bronczyk herkent de stem: "Schorsch ben jij het?" "Bronmschick, wat voor je hier nou uit?" "Wat is er toch eigenlijk te doen?" "Schorsch?" "Zoojuist is bevel gegeven: "Oorlogswacht aantreden". "Anker op." "Dat is toch zeker alleen maar voor het mijnen visschen, we krijgen nou toch vrede?" "Vrede, ja, stront, een heele hoop stront, een aanval.....".

Schorsch staart plotseling als geband in de grijze, drijvende damp, niet in de richting der in een rij voor anker liggende schepen, maar over de vrije watervlakte. Hij pakt Bronczyk bij den arm en schut hem: "Job zie je 't, zie je 't nou niet?" "Nee, niks, wat dan, waar dan?" "Nu kijkt Bronczyk ook. Het komt van voren op en drijft op geringen afstand aan het voor anker liggend eskader voorbij, een groot donker voorwerp met twee reusachtige schoorsteenen en geschutstorens, een schip uit het reeds op rukkende verband. Het heeft den opruklinie verlaten en drijft dwarscheeps in de golven. Zonder vaart en zonder stuur. "Man, Bronczyk - - begrijp je dat?" "Dat, dat is - ja is dat niet.....?" "De "Konig Albert", maar waarom, wacht, nou morst ie.....".

De beide zeelui staan tegen den schoorsteen opgedrongen. Bonozyk kan den morse-spreuk niet lezen, maar de matroos ontcijfert teeken na teeken. "As je me nou, ach man, Bromschedel." "Wat is er dan toch, zeg toch wat." "Die liggen daarginder en kunnen niet verder - die hebben geen stoom meer." Van achteren komen eenige lui, die het schip eveneens gezien en eveneens de morseteekens gelezen hebben. "Heb je 't gezien?" "Die willen niet meer." "Die willen geen aanval doen. De stokers van de "Konig Albert". "Wat is er nou, wat hebben ze gedaan?" "Wat die gedaan hebben? "Sabotage" .....

Bonozyk heeft Raunsohuh gehaald. Nog nooit hebben die met hun beiden den weg van het stookruin door de smidse en den ijzeren trapladder op, zoo snel terug afgelegd. Ze loopen door de kazematten en komen ind de voorbatterij. Daar heeft zich een groote groep matrozen verzameld; ook de afgeloste stokers staan erbij. En allemaal oohseuwen ze dooreen alle beschouwendheid zijn ze kwijt. "Vier en een half jaar hebben we geploeterd, en nu, nu de vrede komt....." "Terwijl we reeds een volksregering hebben." "En prins Max reeds Wilson wapenstilstand heeft aangeboden....." "Thans nu de oorlog verloren is, nog een aanval." "Dat is zeker alleen maar weer een schijntuis telegram." "We veran toch alleen maar uit om wijnen te vissen." Schorrah staat op de kettingkast, "wat mijner vissen?" "Jou blinde koei, kan je niet zien waar de tocht heen zal zijn? En de verf, die op de loopbrug klaar staat om de schoorsteen te verven, weet je niet wat dit beteekent? Er bij de navigatie-officier liggen de kaarten van de Engelsche kust op de tafel. Naar Engeland moeten we... En allemaal versuipen....."

Een paar matrozer komen in de voorbatterij. "Kan er dek, maar gauw, heel gauw." "An dek van de "Markgraf". Waaren? Wat is er?" "De stokers van de "Markgraf". De uitgang van de voorbatterij en de nauwe toegang naar dek, kan de menigte, die er gelijktijdig naar wil nauwelijks vatten. Het gaat gepaard met stooten en huffanfanduringen. En die op het vrije dek zijn gekomen, kunnen op het eerste moment niet zien, wat er aan de hand is. Maar dan zien zeg, hoe aan de twee machtige schoorsteenen van het linschip "Markgraf" de rookpluimen wegstrekken en hoe in plaats van donkere kolebrook, witte waterdamp in dichte wolken naar den nachtelijken hemel opstijgt. "Ze blusschen het vuur." "De stokers muiten....."

Vrijwillige bijdragen van 15 Maart tot 5 April :

E. R. M. te A. Fl. 1.-; E. M. te A. Fl. 2.50; L. te A. Fl. 0.50; de Larineezen Fl. 2.50; B v A. te A. Fl. 1.-; W. te H. Fl. 0.50.

Dat is de ware toedracht van de zaak, het geknoei van de C.A.M.B.O., de democratische illusies, die bij het marinepersoneel zijn aangekweekt, hebben de jongens er toe gebracht, deze halfslachtige actie te ondernemen. En het resultaat is het resultaat van alle halfslachtigheden: een geweldige nederlaag. De autoriteiten hebben geweten, dat deze actie op zich zelf niet zoo veel om het lijf had, ze wisten, dat ze niet op tegenstand zouden stuiten, wanneer ze met geweld zouden dreigen, juist daarom hebben ze direct geweld gebruikt, om te demonstreeren, hoe makkelijk "revolutie" nairen klein te krijgen" zijn, als de "straffe hand" maar ingrijpt. Zoo hopen ze het verzet te hebben gebroken.

Toch kon dit nu ook wel eens een illusie zijn. Het optreden van hun heeft bij welen de haat pas goed wakker geroepen, en misschien zal een volgende keer het verzet minder halfslachtig zijn. Ook tijdens deze actie zijn dingen voorgekomen, die naar onze meening van rijper verzet getuigen, dan wat op de Zeven Provinciën is gebeurd. Zoo de houding van de mannen in Tandjong Prök, die het vertrek van de vliegtuigen een tijdlang wisten op te houden, dit was een daad van directe klassesolidariteit. Opmerkelijk genoeg is dit feit niet zoo door de pers opgeblazen, practisch zelfs doodgezwegen. Wat er op de Java is gebeurd, waar een deel van de bemanning aan wal moest worden gezet, voor het eskader verder durfde te gaan, weten we ook niet precies. Dat de marineofficieren eerst al zulke maatregelen moesten nemen, om de rustige afloop te verzekeren van een strafvertooning, waarbij vanuit een vliegtuig een bom wordt gegooid tusschen een schip met menschen, die zich niet willen verzetten, terwijl het eskader zelf voorlooppig op 9000 meter afstand blijft liggen, niets doet, en alleen maar van uit de verte het zaakje aankijkt, dat is wel een demonstratie van een geweldige zwakheid, voor iedereen die zich niet door het geblaf van de burgerpers en een hysterische achterkleinzoon van van Speyk wil laten imponeeren.

De regering moet niet te veel meer van die zwakke krachtdemonstraties geven. Nu nog kan de C.A.M.B.O. de verzetgeest breken door de naar parlementaire acties af te leiden: "bij de volgende verkiezingen zullen we het ze wel betaald zetten!" De Indische Soc. Dem. Partij stuurt een briefje aan de G.G. om asjeblijft het schip alleen maar te torpedeeren als het heusch echt noodig is, en bij "Het Volk" hangt na afloop de roode vlag halfstok op hun meddarschuit. Blijft de regering zoo optreden, dan verbrijzelt ze de democratische illusies, zelfs het gemodder van de C.P. zal dat dan niet tegen kunnen houden. Dan zal misschien de "schrik er in komen", maar dan komt ook het inzicht er in, dat met loyale oppositie taktiek niets is te bereiken. Dan zal de Zeven Provinciën, die nu geen Potemkin was, wel een Potemkin worden. Een Potemkin, als eenigst zwaar bewapend oorlogschip voor de kust van Atjeh zou het anders hebben gedaan!

En de regering zal op deze weg doorgaan. De omstandigheden, de crisis, ook die in Indonesië, de spanning daar onder de groote massaas, het oorlogsgevaar in de Pacific, drijven haar tot deze wanhoopspolitiek.

Zoo zal dan eens de tijd komen, dat onze olie-christenen herinnerd worden aan het Bijbelwoord:

Wie het zwaard voert zal door het zwaard vergaan.
De overheid voert het zwaard niet tevergeefs!

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TO PAASSTRAAT 12
's-DAM, GEM. GIRO C 2895
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwikking
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
banning zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belang-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
derklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
planten ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
volksweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Zesde Jaargang No: 9,
April 1933 No: 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

D U I T S C H R E C H T .

De Berlijnsche correspondent van 't "Algemeen Handelsblad" schrijft naar aanleiding van de ontvangst van een aantal buitenlandsche journa-
listen door de Beiersche gezant te Berlijn: "De Beieren zijn sympathieke,
"gastvrije en gemoedelijke menschen." Het doel van deze gastvrijheid was
zeer materiaalistisch, n.l.: vacantiereizigers naar Beieren te krijgen.
Daarom vertelde de nieuwe, nationaal-socialistische staatssecretaris van
Beieren tot de bezoekers, hoe mooi en veilig men in Beieren reist. Ook
wees hij erop, dat het nieuwe Duitschland niets te verbergen heeft; dat
wel is waar in Beieren een groot aantal politiekers
(bedoeld worden communisten) achter slot en grendel zit, of in concentra-
tiekampen is opgesloten, maar dat het hier alleen om een tijdelijke
maatregel gaat.

"Zoodra deze socialistischen en communis-
ten zich weer aan geregelde arbeid hebben
gewend EN GOEDE STAATSBURGERS, ZIJN GEWORDEN, zal men ze weer in
vrijheid stellen."

Noch de correspondent, noch 't brave "Handelsblad" zelf waagt daar-
bij de opmerking, dat het hier dus alleen naakte willekeur betreft, het
volkomen ontbreken van iedere rechtszekerheid. Voor rechtszekerheid is de
eerste voorwaarde, dat de gearresteerde binnen een bepaalde tijd voor de
rechter wordt gebracht, die dan over de aanklacht oordeelt. Toen de jaacht
op de communisten begon, toen ze mishandeld en in de concentratiekampen
gebracht werden, heette het eerst, dat ze later voor hun misdad veroor-
deeld zouden worden. Nu spreekt men daar niet meer over. Ze worden zonder
bewijsbare wetsovertredingen eenvoudig gevangen gehouden, volkomen wille-
keurig en aan een infame behandeling onderworpen. Voor onbepaalde tijd, tot
ze beterschap beloven, het communisme afzweren en brave Hitlerianen worden.

Het "Handelsblad" geeft dit bericht als iets vanzelfsprekends zonder
commentaar. Is dit misschien, omdat de Hollandsche regering in Indië net
zoo handelde, waar zij toch de oppositioneels elementen onder de Inlanders,
ofschoon deze de wet niet overtreden hadden - anders zouden ze toch door de
rechter veroordeeld zijn - eenvoudig naar de wildernissen aan de Digel ver-
bande, onder instemming van het "Handelsblad"? Het onderscheid is alleen,
dat de Hollanders in Indië als vreemde veroveraars kwamen en dus nooit de
indruk konden wekken, daar een rechtsstaat te grondvesten, terwijl de
Duitsche regering dit systeem van rechteloosheid over Duitschland zelf
brengt.-